

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1737	Κυριακή Βαΐων (Φιλ. 4,4-9) 8 Ἀπριλίου 2012 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αύγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

«Ὁ Κύριος ἐγγύς»

(Φιλ. 4,5)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡμέρα ἱερὰ καὶ ἔνδοξος, Κυριακή τῶν Βαΐων. Σήμερα λαὸς πολὺς ὑποδέχθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν «*νικητὴν τοῦ θανάτου*» (ἀπολυτ.), καὶ φώναζαν «*Ἵσσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου*» (Λω. 12,13 = Ψαλμ. 117,26). Ἄς συγκεντρώσουμε τὸ νοῦ μας στὰ ἱερὰ νοήματα κι ἄς ποῦμε **λίγα σύντομα λόγια**.

Καὶ δὲν ὑπάρχει πιὸ σύντομος λόγος ἀπὸ ἐκεῖνον πού εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὸν σημερινὸ ἀπόστολο. Ἄν προσέξατε, μέσα στὸ ἀνάγνωσμα αὐτὸ ὑπάρχουν δύο λέξεις γεμάτες πνευματικὸ νόημα. Εἶνε οἱ λέξεις «Ὁ Κύριος ἐγγύς» (Φιλ. 4,5), **ὁ Κύριος εἶνε κοντά μας** δηλαδή. Τί κρύβουν οἱ λέξεις αὐτές;

Πολλοί, ἀγαπητοί μου, διαβάζουν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἐνθουσιάζονται. Θὰ ἤθελαν νὰ ζοῦν στὶς ἡμέρες τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ εἶνε στοὺς Ἁγίους Τόπους, στὰ ἱερὰ ἐδάφη πού πάτησε ὁ Κύριος, **νὰ εἶνε κοντά του**, νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ τὸν ἀκοῦνε. Ἄκουγα πρὸ ἡμερῶν ἓνα φτωχὸ ἄνθρωπο νὰ λέη· Ἄχ, πάτερ μου, δὲν ἤθελα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ πάρω κ' ἐγὼ ἓνα εἰσιτήριο νὰ πάω στοὺς Ἁγίους Τόπους, καὶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ νὰ προσκυνήσω τὸν πανάγιο Τάφο!... Προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω καὶ τοῦ εἶπα τὰ ἑξῆς.

Μπορεῖ κανεὶς νὰ ἔχη χρήματα, νὰ πάη στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν πανάγιο Τάφο, καὶ ὅμως ὁ Κύριος νὰ εἶνε μακριά του· καὶ μπορεῖ πάλι ἄλλος, πτωχός - πάμπτωχος, πού δὲν ἔχει εἰσιτήριο νὰ πάη στὸ σπίτι του, νὰ μένη στὴν καλύβα του καὶ ὅμως ὁ Κύριος νὰ εἶνε πολὺ κοντά του. Τὸ «μακρὰν» ἢ τὸ «ἐγγύς», στὴν ἀγία μας θρησκεία πού εἶνε πνευματικὴ, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τόπο. Ὁ Κύριος εἶνε μακριὰ ὅταν ἀμαρτάνης, καὶ εἶνε κοντά ὅταν κάνης τὸ καλὸ καὶ «ἐπιτελῆς ἀγιωσύνην» (Β' Κορ. 7,1). Ἄπὸ σένα ἐξαρτᾶται. Μὲ τὴν κακία κάνεις τὴν καρδιά σου ἓνα βρωμερὸ

σταῦλο, πού δὲν μπορεῖ νὰ μείνη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ μὲ τὴν καλωσύνη κάνεις τὴν καρδιά σου πανάγιο Τάφο καὶ ναό, μέσα στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ κατοικήσῃ ὁ Θεός. Μὲ τὴν ἀρετὴ κάνεις τὴν καρδιά σου οὐρανό, καὶ μὲ τὴν κακία τὴν κάνεις κόλασι. Τὸ «ἐγγύς» λοιπὸν τοῦ Κυρίου ἐξαρτᾶται ὄχι ἀπὸ τὸν τόπο ἀλλ' ἀπὸ τὸν **τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ζῆ** ὁ καθένας μας.

Στὸν βίο τοῦ ἁγίου **Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου** ἀναφέρεται ὅτι, ὅταν τὸν ἔρριξαν στὰ ἄγρια θηρία στὸ ἀμφιθέατρο τῆς Ῥώμης κι αὐτὰ ἔφαγαν ὅλο τὸ σῶμα του, ἔμεινε μόνο ἡ καρδιά -τὰ θηρία τὴν σεβάστηκαν-, κι ὅταν ἄνοιξαν τὴν καρδιά του, ἡ παράδοσις λέει ὅτι βρέθηκε μέσα γραμμένο· «Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἔρωσ τῆς καρδίας μου», ἢ γλυκειά μου ἀγάπη. Ὅσοι λοιπὸν ἔχουν τέτοια ἀγάπη στὸ Χριστό, τὸν ἀγαποῦν πάνω ἀπ' ὅ,τι ἄλλο στὸν κόσμο, τὶς ἅγιες αὐτές ἡμέρες τὶς αἰσθάνονται βαθειά.

«Ὁ Κύριος ἐγγύς» διὰ τῆς πίστεως, «ὁ Κύριος ἐγγύς» διὰ τῆς ἀρετῆς, «ὁ Κύριος ἐγγύς» διὰ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ κάθε ἀγαθοεργίας, «ὁ Κύριος ἐγγύς» **διὰ τῆς ἀγάπης**.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνο πνεῦμα, εἶνε καὶ σάρκα· καὶ ὡς σάρκα ἔχει ἀνάγκη τὶς ἅγιες αὐτές ἡμέρες νὰ βρίσκεται σ' ἓνα περιβάλλον πού νὰ ὑπενθυμίζῃ τὰ ἱερὰ γεγονότα. Καὶ τέτοιος τόπος εἶνε ἡ ἐκκλησία, **ὁ ὀρθόδοξος ναός**. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ταξιδέψῃ κανεὶς καὶ νὰ πάη μακριὰ στὰ ἱερὰ προσκυνήματα· κάθε φορὰ πού μπαίνει στὴν ἐκκλησία -«Ἵς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλλὰ ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ» (Γ' ἐν. 28,17)-, νὰ πιστεύῃς ὅτι ὁ χῶρος αὐτὸς δὲν εἶνε ἓνα κομμάτι γῆς, δὲν εἶνε ἀπλῶς ἓνα οἰκόπεδο ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα· ἡ ἐκκλησία μας εἶνε οὐρανός, εἶνε ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ. Ναί, ἐκεῖ εἶνε ὅλα ὅσα ζητάει ἡ ψυχὴ σου· ἡ Βηθλεὲμ πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, ὁ Ἰορδάνης πού βαπτίσθηκε, ἡ Γεθσημανῆ πού πέρασε μὲ ἀγωνία τὶς

τελευταίες ὥρες, τὸ ὑπερῶο ὅπου ἔφαγε μὲ τοὺς μαθητάς, ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς καὶ ὁ σταυρός. Ἐκεῖ συνοψίζονται ὅλα. **Βηθλεὲμ** εἶνε ἡ ἀγία πρόθεσις, ἡ μικρὴ κόγχη ἀριστερὰ στὸ ἱερὸ βῆμα, ὅπου ἐτοιμάζονται τὰ τίμια δῶρα. **Ἰορδάνης** εἶνε τὸ ἅγιο βάπτισμα καὶ τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας. **Γεθσημανῆ** εἶνε ἡ ὥρα τῆς ἐναγωνίου προσευχῆς γιὰ τὰ βάσανα καὶ τὶς θυσίες τῆς ζωῆς. **Γολγοθᾶς**, τέλος, εἶνε ἡ ἀγία τράπεζα, ὅπου προσφέρεται ἡ ὑψίστη θυσία.

Εἶνε λοιπὸν «ὁ Κύριος ἐγγύς» διὰ τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλεημοσύνης, τῶν ἀρετῶν, «ἐγγύς» ὅταν βρισκόμαστε μέσα στὸ ναό. Ἄλλ' αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες καὶ οἱ πιὸ ψυχροὶ θὰ πλησιάσουν ὄχι ἀπλῶς «ἐγγύς», ἀλλὰ θ' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους νὰ δεχθοῦν **μέσα τους** τὸν πολύτιμο μαργαρίτη, τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐδῶ εἶνε τὸ φοβερό. Ἄς ἐκφρασθῶ μ' ἓνα παράδειγμα τῆς ἀγίας Γραφῆς. Κάποτε, ὅταν ὁ Μωυσῆς βρέθηκε στὴν ἔρημο καὶ ἔβασκε τὰ πρόβατα, βλέπει μία βάτο νὰ φλέγεται ἀλλὰ νὰ μὴν καίγεται. Κι ὅταν πῆγε νὰ πλησιάσῃ, ἀκούει φωνή· «Μωυσή, μὴν πλησιάσῃς ἐδῶ· ὁ τόπος αὐτὸς εἶνε γῆ ἁγία· βγάλε τὰ παπούτσια σου» (βλ. Ἔξ. 3,4).

Ἡ **βάτος**, ὅπως λένε οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, εἰκονίζει τὴν Παναγία ἀλλὰ καὶ τὴν θεία κοινωνία, ποὺ εἶνε «*πῦρ τοὺς ἀναξίους φλέγον*» (ἀκολ. θ. Μετ.)· φωτιά ποὺ καθαρίζει τὸ χρυσάφι ἀλλὰ καίει τὰ ξύλα καὶ τὰ ἄχυρα. Ἄν εἶσαι χρυσάφι, θὰ σὲ καθάρισῃ· ἂν εἶσαι ἄχυρο, θὰ σὲ κατακαύσῃ. Ἄνθρωπε ποὺ πλησιάζεις αὐτὴ τὴ φωτιά, ἔλεγξε τὸν ἑαυτὸ σου, εἶσαι ἄξιός νὰ κοινωνήσῃς; Βγάλε κ' ἐσὺ τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ ροῦχα σου, πλῦνε τα καὶ στρώσε τα, ὅπως σήμερα οἱ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ περάσῃ ὁ Κύριος.

Δὲν ἀρκεῖ ἓνας τυπικὸς ἐορτασμός. Εἶδαμε ὅτι οἱ «*μετὰ κλάδων ὑμνήσαντες πρότερον, μετὰ ξύλων συνέλαβον ὕστερον, οἱ ἀγνώμονες Χριστόν*» (ὑπακ. Βαίλων). Δὲν τοὺς ὠφέλησε τὸ ὅτι τὴν ἡμέρα αὐτὴ κρατοῦσαν κλαδιὰ καὶ βάρια καὶ ἄπλωσαν τὰ ροῦχα τους νὰ πατήσῃ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ροῦχα καὶ τοὺς τάπητές μας. Ἔχει δικό του τάπητα τὰ λουλούδια, ποὺ φυτρώνουν τώρα τὴν ἀνοιξι. Κάτι ἄλλο ζητεῖ ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός. Θέλει, ὅταν πλησιάζουμε τὴν ἀγία κοινωνία, νὰ βγάλουμε ἀπὸ πάνω μας τὸ βρωμερὸ πουκάμισό μας καὶ νὰ τὸ πᾶμε στὸ πλυντήριο νὰ πλυθῇ. Τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «*ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον...*» (Κολ. 3,9).

Νὰ κάνουμε, ὅπως λέει ὁ μέγας Βασίλειος, κάτι ποὺ κάνουν τὰ φίδια. Τέτοιες μέρες τῆς ἀνοίξεως τὰ φίδια στριμώχνονται στὶς τρύπες

τῶν τοίχων καὶ βγάζουν τὸ παλιὸ δέρμα τους, καὶ βλέπεις ἐκεῖ τὰ πουκάμισα τῶν φιδιῶν. Κάτι τέτοιο νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς· νὰ στριμώχτοῦμε, νὰ πιέσουμε καὶ νὰ βιάσουμε τὸν ἑαυτό μας, **νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν στενὴ πύλη τῆς μετανοίας** καὶ ν' ἀφήσουμε μέσα στὴν ἐκκλησία τὸ παλιὸ μας πουκάμισο. Νὰ φτύσουμε ἀκόμη τὸ φαρμάκι, τὸ δηλητηριώδες δόντι, τὴν κακία καὶ μοχθηρία καὶ κάθε ἀμαρτία. Ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ πλησιάσουμε κ' ἐμεῖς τὰ ἅγια μυστήρια. Καὶ τότε πλέον ὁ Κύριος δὲν θὰ βρίσκεται ἀπλῶς «ἐγγύς», ἀλλὰ θὰ βρίσκεται ἐντὸς τῆς καρδίας μας.

Ὅσα ἄστρα εἶνε κοντὰ στὸν ἥλιο λάμπουν περισσότερο, ὅσα εἶνε μακριὰ λάμπουν λιγώτερο. Σὺ, Χριστιανέ, τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες κάνε πῆσι οὐράνια, γίνε τρόπον τινὰ ἓνας πνευματικὸς πύραυλος καὶ **πλησίασε τὸν ἥλιο Χριστό.** Ὅσο προσεύχεσαι, καθαρίζεσαι, ἀγιάζεσαι, τόσο ἡ ἀπόστασι μικραίνει, πλησιάζεις τὸ Χριστὸ καὶ ἐν τέλει σμίγεις μὲ τὸν Ἥλιο - μὲ τὸ Θεό, γίνεσαι κ' ἐσὺ ἓνας μικρόθεος ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἶνε ἀκόμη «ὁ Κύριος ἐγγύς» –μὴ σᾶς πικράνω τὴν ἀγία αὐτὴ ἡμέρα–, διότι εἶνε ἀγνωστη **ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου** μας. Ποιὸς ἀπὸ μᾶς εἶνε βέβαιος, ὅτι φεύγοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία θὰ πάῃ σπῖτι του; Λοιπὸν «*γρηγορεῖτε... γίνεσθε ἔτοιμοι, ὅτι ἡ ὥρα οὐ δοκεῖτε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται*» (Ματθ. 24,42-44. Λουκ. 12,40).

Τέλος εἶνε «ὁ Κύριος ἐγγύς» καὶ διότι, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, δὲν ξέρουμε πότε θὰ γίνῃ **ἡ Δευτέρα παρουσία.** Οἱ χιλιασταὶ ὀρίζουν χρονολογίες καὶ διαψεύδονται· ἐμεῖς γνωρίζουμε ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἀγνωστη. Μπορεῖ ὁ Κύριος νὰ ἔλθῃ μετὰ πενήντα ἢ ἑκατὸ ἢ διακόσα ἢ χίλια χρόνια, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ αὔριο. Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου εἶνε «ἐγγύς». Διαβάστε τὴν Ἀποκάλυψι νὰ δῆτε ἐκεῖ τὰ μέλλοντα. Ἡ γῆ μιάνηκε καὶ ρυπάνθηκε ἀπὸ αἷματα, ἀτιμίες, ἐγκλήματα, καὶ θὰ περάσῃ ἀπὸ κλίβανο. Ὅλοι θὰ μποῦν στὸν κλίβανο τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ.

* * *

Ἀδελφοί μου, ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς δίνει **τὸ ὠραιότερο σύνθημα.** Ἄς τὸ θυμώμαστε· «ὁ Κύριος ἐγγύς». Ἄς τὸ νιώσουμε ὅλοι βαθειὰ στὸν ἑαυτό μας. Καὶ εἶθε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες νὰ πλησιάσουμε περισσότερο τὸν Κύριο, ὥστε νὰ αισθανθοῦμε κ' ἐμεῖς τὴ χαρὰ τῆς ἀναστάσεώς του καὶ νὰ ποῦμε· «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καρτῶν καρδία σὲ δοξάζειν*» (ἀκολ. Ἀναστ. Παρακλήτ. πλ. β' Σάβ. ἑσπ.).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**